

Книга Даниїла — Номер сто вісім

Розкриття пророчої символіки: всебічний аналіз семи сурм в Одкровенні

Jeff Pippenger
2024-02-29

Вільям Міллер отримав велике світло щодо семи церков, семи печатей і семи сурм у книзі Об'явлення. Він вписав ці пророчі символи в рамки двох спустошувальних сил: спочатку язичництва, а потім папства. Він не побачив усіх пророчих характеристик цих символів, але те, що побачив, заклало основоположне розуміння внутрішньої та зовнішньої історії Божої церкви від часів апостолів до кінця світу. Внутрішню історію представляли церкви, а зовнішню історію церков — печаті. Він бачив, що сурми були символами Божого суду над Римом, які були прообразом Божого суду над Римом наприкінці світу, хоча він не бачив, що Рим наприкінці світу складатиметься з потрійного союзу.

Книга Урія Сміта «Даниїл і Об'явлення» містить деякі помилкові ідеї, але Сестра Вайт назвала її «Божою помічною рукою». Вона зазначала, що її слід поширювати разом із «Великою боротьбою», «Патріархами і пророками» та «Бажанням віків». Її рішуча підтримка не означала, що ця книга перебуває на тому самому рівні натхнення, що й її власні книги, а лише те, що книга містила «величні настанови» і стала засобом «приведення багатьох дорогоцінних душ до пізнання істини».

Книга використовує міллеритську пророчу логіку разом із поняттями пророцтва, небаченими до 22 жовтня 1844 року. Ми посилатимемося на уривки з книги, коли викладатимемо потрійне застосування трьох «Горе».

Міллер заявляв, що «сім сурм — це історія семи особливих і тяжких судів, посланих на землю, або римське царство». Перші чотири сурми представляють суди, які були наведені на язичницький Рим, а п'ята й шоста сурми були Божими судами, наведеними на папський Рим, але Міллер не визнав би, що сьома сурма означала Божий суд над Сучасним Римом. Говорячи про сім печатей і сім сурм Об'явлення, Урія Сміт писав:

Взявши книгу, Агнець негайно приступає до відкриття печаток; і увага апостола звертається до сцен, що розгортаються під кожною печаттю. Число сім уже було відзначено як таке, що в Писанні означає повноту й досконалість. Отже, думка, ніби сім печаток охоплюють увесь певний клас подій, що, можливо, сягає часу Костянтина, а сім сурм — іншу серію з того часу й далі, — не може бути правильною. Сурми позначають низку подій, які відбуваються одночасно з подіями печаток, але зовсім іншого характеру. Сурма є символом війни; отже, сурми означають великі політичні потрясіння, що мають статися серед народів у євангельську добу. Печатки позначають події релігійного характеру й містять історію церкви від початку християнської ери до пришествя Христа. Урія Сміт, «Даниїл і Об'явлення», 431.

Труба є символом війни та політичних заворушень. Говорячи про другий вірш восьмого розділу Одкровення, Сміт зазначає:

'ВІРШ 2. І я побачив сімох ангелів, які стояли перед Богом; і їм було дано сім сурм.'

Цей вірш вводить нову й окрему низку подій. У печатах ми мали історію церкви протягом того, що зветься євангельською добою. У семи трубах, тепер представлених, ми маємо головні політичні та воєнні події, які мали відбутися протягом того самого часу. Юрайя Сміт, «Даниїл і Об'явлення», 476.

Сьома печатка відкривається в перших шести віршах восьмого розділу книги Об'явлення, і на тлі відкриття сьомої печатки сім ангелів із сімома сурмами готові сурмити.

І коли Він відкрив сьому печатку, на небі запанувала тиша близько півгодини. І я побачив сім ангелів, які стояли перед Богом; і їм було дано сім сурм. І прийшов інший ангел і став при жертovníку, маючи золоту кадильницю; і було дано йому багато ладану, щоб він приніс його разом із молитвами всіх святих на золотий жертovníк, що перед престолом. І дим ладану, з молитвами святих, піднявся перед Богом з руки ангела. І ангел взяв кадильницю, наповнив її вогнем із жертovníка й кинув на землю; і пролунали голоси, і громи, і блискавки, і землетрус. І сім ангелів, що мали сім сурм, приготувалися сурмити. Об'явлення 8:1-6.

Існує пророча аномалія, яку ми відзначали в попередніх статтях, але специфіку цього пророчого явища ми ще не розглядали окремо. Ця аномалія полягає в тому, що символи, які представляють послідовність віх у пророчій історії, у завершенні тієї історії, яку вони представляють, сходяться всі разом. Ми показали, що чотири покоління лаодикійського адвентизму, представлені чотирма мерзотами восьмого розділу Єзекіїля, позначають конкретні віхи, але кожна з цих мерзот, як випробування, повторюється в історії запечатування ста сорока чотирьох тисяч. Ця аномалія також простежується у семи сурмах, бо хоча вони й означають конкретні суди над язичницьким, папським і сучасним Римом, усі вони знову сходяться разом, коли з початком недільного закону, що невдовзі настане, розпочинається виконавчий суд над сучасним Римом.

Сім сурм мають конкретні дати, коли вони сповнилися в минулому, але Сестра Вайт також розглядає сімох ангелів із сімома сурмами у восьмому розділі книги Об'явлення, в контексті історії скорого запровадження недільного закону.

«І коли він відкрив п'яту печатку, я побачив під жертovníком душі тих, що були вбиті за Слово Боже і за свідчення, якого вони трималися; і вони закликали гучним голосом, кажучи: Доки ж, Владико, Святий і Правдивий, Ти не судиш і не мстиш за нашу кров тим, хто живе на землі? І було дано кожному з них білі шати [Їх було визнано чистими й святими]; і було сказано їм, щоб вони спочили ще на малий час, доки також не виповниться число їхніх співслуж та братів, що мали бути вбиті, як і вони» [Об'явлення 6:9-11]. Тут Іванові були представлені картини, які не були реальністю, а тим, що мало бути через певний час у майбутньому.

"Об'явлення 8:1-4 цитовано." Публікації рукописів, том 20, 197.

У попередньому уривку Сестра Вайт застосовує діалог і сповнення п'ятої печаті до періоду, коли сім ангелів готуються затрубити у восьмому розділі, але вона також відносить той самий образ до історії двох голосів вісімнадцятого розділу Об'явлення.

"Коли було відкрито п'яту печатку, Іван Богослов у видінні побачив під жертвником тих, що були вбиті за Слово Боже і свідчення Ісуса Христа. Після цього відбулися події, описані у вісімнадцятому розділі Об'явлення, коли вірні та істинні покликані вийти з Вавилону. [Об'явлення 18:1-5, цитовано.]" Публікації рукописів, том 20, 14.

Сім сурм символізують Божий суд в історії язичницького, папського та сучасного Риму, але вони також представлені в історії 11 вересня 2001 року та у другому голосі незабаром прийдеднього недільного закону. Після розгляду перших шести віршів восьмого розділу Об'явлення Урія Сміт починає подавати історичні сповнення перших чотирьох сурм.

Тема семи сурм тут поновлюється і займає решту цього розділу та весь дев'ятий розділ. Сім ангелів готуються затрубити. Їхнє затрублення виступає як доповнення до пророцтва книги Даниїла (у 2-му і 7-му розділах) і починається з розпаду стародавньої Римської імперії на десять її частин, опис яких подано в перших чотирьох сурмах. Урія Сміт, Даниїл і Одкровення, 477.

Сміт стверджує, що перші чотири труби були Божими судами над язичницьким Римом. Він цитує сьомий вірш, який окреслює пророчі характеристики першої труби, а потім вказує на її історичне сповнення.

Першою болісною й тяжкою карою, що спіткала Західний Рим на його шляху занепаду, була війна з готами під проводом Аларіха, яка відкрила шлях для подальших вторгнень. Смерть Феодосія, римського імператора, сталася у січні 395 року, і ще до кінця зими готи під проводом Аларіха вже підняли зброю проти імперії.

Перше вторгнення під проводом Аларіха спустошило Фракію, Македонію, Аттику та Пелопоннес, але не досягло міста Рима. Однак під час другого вторгнення готський вождь перетнув Альпи та Апенніни й з'явився перед стінами «вічного міста», яке невдовзі стало здобиччю люті варварів.

"Трубний поклик першої сурми відноситься до періоду близько кінця четвертого століття й далі та стосується цих спустошливих вторгнень на Римську імперію з боку готів." Урія Сміт, Даниїл і Об'явлення, 478.

Сміт визначає Аларіха як символ Божого суду над язичницьким Римом, що його представляє перша сурма. Кожній із сурм відповідає історична постать, яка її уособлює; Аларіх уособлює приход першої сурми, починаючи з кінця четвертого століття. Міллер не міг побачити, що ця сурма була наслана на Рим через примусове дотримання неділі, бо Міллер дотримувався неділі. Сміт також не помітив цього факту, але він визнавав, що перший примусовий недільний закон був запроваджений Костянтином у 321 році. Пророче правило, пов'язане з примусовим дотриманням неділі, завжди однакове, бо Бог не змінюється, і це правило таке: «національне відступництво тягне за собою національну

руїну». Аларіх уособлює початок національної руїни, що розпочалася саме в той період, коли Костянтин ухвалив перший недільний закон.

Сміт іде далі, цитуючи восьмий вірш, у якому йдеться про другу сурму, а потім продовжує свій коментар:

Римська імперія після Костянтина була поділена на три частини; звідси й частий вислів «третя частина людей» тощо, як натяк на ту третю частину імперії, що була під карою. Цей поділ Римської держави було здійснено після смерті Костянтина між його трьома синами — Констанцієм, Костянтином II і Констансом. Констанцій володів Сходом і зробив своєю резиденцією Константинополь, столицю імперії. Костянтин Другий володів Британією, Галлією та Іспанією. Констанс володів Ілліриком, Африкою та Італією. (Див. «Церковну історію» Сабіна, с. 155.) Щодо цього загальновідомого історичного факту Елліот, якого цитує Альберт Барнс у своїх примітках до Об'явл. 12:4, каже: «Принаймні двічі, ще до того, як Римська імперія була остаточно поділена на дві частини — Східну та Західну, — існував триподіл імперії. Перший стався у 311 р. по Р. Х., коли її було поділено між Костянтином, Ліцинієм і Максиміном; інший — у 337 р. по Р. Х., після смерті Костянтина, — між Констансом і Констанцієм». Урія Сміт, Даниїл і Об'явлення, 480.

Історичний феномен поділу Риму на три частини, а також на дві частини, про який згадують історики, на яких посилається Сміт, є тими елементами Риму, що визначають триєдиний союз Сучасного Риму, який утворює структуру, поділену на дві частини, що представляє поєднання церкви і держави. Продовжуючи, Сміт визначає історичну постать, пов'язану з другою трубою.

Історія, що ілюструє звучання другої сурми, очевидно стосується вторгнення й підкорення Африки, а згодом і Італії, страшним Гейзеріхом. Його завоювання переважно були МОРСЬКИМИ; а його тріумфи були «ніби велика гора, що палає вогнем, кинута в море». Який образ краще, чи бодай так само вдало, міг би змалювати зіткнення флотів і загальне спустошення війни на морських узбережжях? Пояснюючи цю сурму, ми маємо шукати події, що матимуть особливий стосунок до торговельного світу. Використаний символ природно наводить на думку про збурення та сум'яття. Ніщо інше, як люта морська війна, не відповідало б цьому пророцтву. Якщо звучання перших чотирьох сурм стосується чотирьох визначних подій, що спричинили занепад Римської імперії, а перша сурма відноситься до спустошень, учинених готами під проводом Аларіха, то тут ми природно очікуємо наступного акта вторгнення, який струсонув римську владу й сприяв її падінню. Наступним великим вторгненням було вторгнення «страшного Гейзеріха», на чолі вандалів. Його кар'єра припадає на роки 428–468 рр. н. е. Цей великий вандальський вождь мав свою штаб-квартиру в Африці. . .

Щодо важливої ролі, яку цей сміливий корсар відіграв у занепаді Риму, містер Гіббон вживає такі промовисті слова: "Гейзеріх — ім'я, яке у зруйнуванні Римської імперії заслужило рівне місце поруч з іменами Аларіха та Аттілі." Урія Сміт, Даниїл і Об'явлення, 481, 484.

Сміт, цитуючи історика Гіббона, який вказав на історичні символи перших трьох труб, визначив, що Гейзеріх був другою трубою, а потім сказав, що Гейзеріх «заслужував однакового рангу з Аларіхом і Аттілою». Аларіх — перша труба, Гейзеріх — друга, а Аттіла, гун, був третьою трубою, про яку йдеться в десятому вірші. Сміт зазначив, що друга труба, яку представляв Гейзеріх, відображала історію «428–468». Потім Сміт цитує десятий вірш, який визначає третю трубу, і продовжує свою розповідь:

У тлумаченні й застосуванні цього уривка ми підходимо до третьої важливої події, яка призвела до повалення Римської імперії. І, шукаючи історичне сповнення цієї третьої сурми, за кілька витягів ми будемо зобов'язані «Приміткам» доктора Альберта Барнса. Пояснюючи це місце Писання, необхідно, як каже цей коментатор, «щоб був якийсь полководець або воїн, якого можна було б порівняти з палаючим метеором; чий шлях був би надзвичайно блискучим; який раптово з'явився б як палаюча зірка, а потім зник, немов зірка, світло якої було погашене у водах». — Примітки до Об'явлення 8.

"Тут попередньо зауважується, що ця сурма натякає на спустошливі війни та люті навали Аттіли проти римської могутності, які він провадив на чолі своїх орд гунів. . ."

«І ім'я зорі називається Полин [що означає гіркі наслідки].» Ці слова — які тісніше пов'язані з попереднім віршем, як показує навіть пунктуація в нашій версії, — на мить повертають нас до постаті Аттіли, до тієї біди, автором або знаряддям якої він був, і до жаху, який навіювало його ім'я.

«Цілковите викорінення і стирання» — це вирази, які найкраще відображають лиха, яких він завдав. Він називав себе «Бичем Божим». Урія Сміт, Даниїл і Одкровення, 484, 487.

Історія третьої труби, яку уособлює Аттіла-Гун, охоплювала період від 441 року до його смерті в 453 році. Сміт далі цитує дванадцятий вірш, який подає четверту трубу й описує варварського монарха Одоакра, де потрійна символіка Західного Риму представлена сонцем, місяцем і зорями. Він визначає ці три символи як символи: «сонце, місяць і зорі — бо їх тут, безсумнівно, вжито як символи — очевидно позначають великі світила римського правління — його імператорів, сенаторів і консулів. Єпископ Ньютон зауважує, що останнім імператором Західного Риму був Ромул, якого з насмішкою називали Августулом, або "малим Августом". Західний Рим упав 476 року н. е. Однак, хоча римське сонце згасло, його підлеглі світила тьмяно сяяли, доки існували сенат і консули. Але після багатьох громадянських невдач і змін політичної долі зрештою, 566 року н. е., увесь давній державний устрій було повалено, і сам Рим було зведено з імператриці світу до бідного герцогства, що сплачувало данину екзарху Равенни». Юрайя Сміт, «Даниїл і Об'явлення», 487.

Тут ми знаходимо ще одне свідчення про тричастинний поділ Риму, що передвіщає потрійний союз сучасного Риму. У випадку Східного Риму за імператора Константина цей тричастинний поділ був представлений його трьома синами, а у випадку Західного Риму — тричастинною формою правління. Потім Сміт вказує, що сонце, місяць і зорі означають

певну послідовність, у якій було повалено Західний Рим. Він завершує свою розповідь таким вступом до останніх трьох труб.

Якими б жахливими не були лиха, завдані імперії першими нашествиями цих варварів, вони були відносно легкими порівняно з лихами, що мали настати. Вони були лише наче перші краплі зливи перед потоком, який незабаром мав обрушитися на римський світ. Три сурми, що залишилися, оповиті хмарию горя, як викладено в наступних віршах.

Вірш 13. І я побачив і почув ангела, що летів посеред неба, який говорив гучним голосом: Горе, горе, горе мешканцям землі через інші звуки сурм трьох ангелів, яким ще належить сурмити.

"Цей ангел не належить до ряду семи ангелів-сурмачів, а лише сповіщає, що три сурми, які залишилися, — це сурми горя, через ще страшніші події, що мають відбутися під час їхнього звучання. Отже, наступна, або п'ята, сурма — перше горе; шоста сурма — друге горе; а сьома, остання в цій серії з семи сурм, — третє горе." Урія Сміт, Даниїл та Об'явлення, 493.

Ми продовжимо із трьома горями сурм у наступній статті.

"Лиха імператорського Риму, під час його занепаду, були перелічені до останнього з них, аж поки Рим не залишився без імператора, консула чи сенату. 'За екзархів Равенни Рим було зведено до другого рангу.' Вражена була третя частина сонця, і третя частина місяця, і третя частина зірок. Рід Цезарів не згас разом із імператорами Заходу. Рим перед своїм падінням володів лише часткою імперської влади. Константинополь ділив із ним імперію світу. І ні готи, ні вандали не панували над тим іще імперським містом, імператор якого після першого перенесення столиці імперії Константином часто тримав римського імператора як свого ставленика й намісника. А доля Константинополя була відкладена до інших віків і була проголошена іншими сурмами. Із сонця, місяця та зірок поки що була вражена тільки третя частина."

Завершальні слова четвертої сурми вказують на майбутнє відновлення Західної імперії: «День не саяв на третю його частину, і ніч так само». Що стосується цивільної влади, Рим підпорядкувався Равенні, а Італія була завойованою провінцією Східної імперії. Але, що радше належить до інших пророцтв, захист шанування ікон уперше призвів до жорсткого зіткнення духовної влади папи та світської влади імператора; і, надавши папі всю владу над церквами, Юстиніан приклав руку до піднесення папського верховенства, яке згодом узяло на себе владу створювати монархів. «У 800 році від Різдва Христового папа надав Карлу Великому титул імператора римлян». — Keith. Цей титул знову було передано від короля Франції до короля Німеччини. І імператор Франц II остаточно й назавжди зрікся навіть цієї фікції 6 серпня 1806 року. А. Т. Jones, *The Great Nations of Today*, 54.